

показа къмъ мене слѣдъ като мя зе. Много мѣтя го приканвахъ на длъжноститѣ му, много пѣтя му напомняхъ минжлото и обѣщаніята му, нѣжноститѣ съ които мя привлече; но не быде възможно да го поправахъ; прѣзираше мя, гадиаше мя, псуваше мя и най-послѣ зе и да мя бие. Отъ младж бѣхъ толкозъ честолюбива, щото всичко това търпяхъ съ мълчаніе и плачь, никой да мя не знае. А за по-голѣмж мойскърбъ и отчаяніе майка ми между това ся поминж, като послѣдува въ гробътъ бащж ми който бѣ умрѣлъ прѣди три години.

Страдахъ, плачахъ, рѣдахъ, въздысахъ загворена въ кжщи. Слѣдъ тѣзи и толкози скърби и нравствени измжчванія зехъ да обѣщамъ че отъ день на день отпадаше силата на снагжтъ ми и на умътъ ми, но безъ да намалѣе ни пай-малко хубостжтъ на лицето ми. Поминж и сега; колко пѣтя съсъ съззы обляна като ся огледахъ на огледалото, виждахъ ся десетъ пѣтя по-хубавица отъ колкото си бѣхъ. Но казахъ ви че изнеможавахъ. Отъ най-напрѣдъ станжхъ замысловата, *мераклія*, а най-послѣ изгубихъ си умътъ. Обыкновенно единствено утѣшеніе имахъ черквжтъ; тамо намѣрвахъ врѣме да възвишавамъ душжтъ си къмъ оногозъ който утѣшава страждущитѣ и скърбящитѣ; и тѣй единъ день отишла съмъ на черквж така както съмъ была съ нощнитѣ си дрехы, съ расплетенж косж и лице измѣнено. Бѣхъ си изгубила умътъ какво по-добро ищеше мжчителтъ на живота ми? На основаніе на изумяваніето ми прогласилъ себе си прѣдъ сждовището отмѣнемъ отъ всяко задълженіе къмъ мене. Изумяваніето ми ся обърнж на полудж и хванжхъ горитѣ и планинитѣ на кждѣто ми видятъ очитѣ, въ незнаяніето си плѣчка и подигравка на гнуснитѣ онѣзи злодѣйцы, които жестоко и немилостиво ся ползуютъ отъ злочестинжтъ на другитѣ.

Слѣдъ двѣ години и половинж умътъ ми си дойде на мѣсто; но чувствата ми вмѣсто да мя намѣрятъ въ срѣдъ до-